

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Thomas Kingo er Psalmisten

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Thomas Kingo er Psalmisten", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 353. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid111424/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

Det skal til Verdens Ende staae
Paa sine Fienders Grave!
Med List, med Vold og Mord
Vort Gods og Liv paa Jord
Os Verden røve kan,
I Christnes Fædreland
Vi Kronen dog beholde!

5 *Guds-Ordet* er vort Arvegods,
Det skal vor Afkoms være;
Gud giv os i vor Grav den Roes,
Vi holdt det høit i Ære!
Det er vor Hjelp i Nød,
Vor Trøst i Liv og Død;
O Gud! ihvor det gaaer,
Lad dog, mens Verden staaer,
Det i vor Æt nedarves!

No. 123.
Sangværket.

Egen Melodi af *L. M. Lindeman.*

1 Thomas Kingo er Psalmisten
I det Danske Kirke-Kor,
Det skal mindes af hver Christen,
Mens der synges sødt i Nord
Om hvad det for os betyder,
Naar »den gyldne Soel frembryder.«

2 Her paa Marken født og baaret,
Han sin Moder havde kiær,
Godt for Tungebaand og skaaret,
Om end Skotsk af Folkefærd;
Sange hans i Søndags-Klæder,
De er alle Høitids-Kvæder.

- 3 Herrens Storværk, Død og Pine,
Hans Opreisning, Himmelfart,
Hans Besøg hos alle Sine
Og hans Raab: jeg kommer snart,
Det var Kingos Skjalde-Aare,
Rig paa Smil igiennem Taare!
- 4 Derfor har den Danske Kirke
Under Dannebrog en Vold,
Som maa kaldes *Skjalde-Virke*,
Mod den Kirkebakke-Trold,
Der, for noget at udrette,
Korsets Tegn maa først udslette!
- 5 Thi hvor Kingo-Sangen lyder
Med Guds Julebud i Kor,
Der den gyldne Soel frembryder
Giennem kulsort Sky i Nord,
Hvor korsfæstet sig mon bøie
Himmelsk *Jesus* for vort Øie.
- 6 Mens de Danske Tunger Blade
Er i Kingos Psalmebog,
Skal i Solskins-Regn sig bade
Korsets Tegn med Dannebrog,
Staaer i Nord den Danske Kirke
Som et christnet Dannevirke!

No. 124.

Brun og Balle.

Egen Melodi af *Johanne Fenger.*

- 1 Der stod en Gran saa rank og skøn,
Saa vintergrøn,
Den stod paa Norges Fjelde;
Sin Top den løfted kæk i Sky,